

У сні мені явилися дві богині

Іван Франко

У сні мені явилися дві богині.

Лице одної — блиски променисті,
Безмірним щастям сяли очі сині,
І кучері вилися золотисті.

Лице другої чорний крив серпанок,
І чорні очі, наче перун з тучі,
Блищали, коси чорні та блискучі —
Була, немов літній, бурливий ранок.

“Не плач, дитя самотнє, цить, мій світку, —
Сказала перша (що за голос милий!), —
Ось на тобі мій дар, чудову квітку!”

І соняшник дала мені розцвілий.
А друга мовчки терн втиснула в руку, —
І враз я радість вчув і люту муку.

*

І говорила перша: “Я любов,
Життя людського сонце невичерпне.
Як соняшник за сонцем, так за мною
Най раз на все твоє ся серце зверне.

І світ, і люди — всі перед тобою
Являться будуть світлим боком; скверне,
Погане, зле — лиш з наслуху, немов
Крізь сито тільки будеш знать. Оберне

Мій дар до тебе щирих серць багато,
І від найліпших, найчесніших твого
Віку — добра й любові зазнаєш много.

Тож хорони, дитя, сей дар мій свято!
Любов л ю д е й, мов хліб той до засіка,
Громадь і степенуй в любов до чоловіка!”

*

І говорила друга: “Я ненависть,
Любві сестра й товариш невідступний.
Ненавиджу я все, що звесь лукавість,
І кривда, й лад нелюдський та підкупний.

Ненавиджу я всю тоту неправість,
Що чоловіка пха на путь непутний,
Що плодить в душах підлість, брехні, зависть.
Крутіж отой могучий, каламутний.

Не в серці людським зло! А зла основа —
Се глупота й тота міцна будова, —
Що здвигнена людьми і їх же губить.

Се зло й тобі прожре до кості тіло,
Щоб ти зненавидів його і бивсь з ним сміло,
Хто з злом не боресь, той людей не любить!”